

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 200/06-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť R. H., bytom H., t. č. vo väzbe L., vo veci namietaného porušenia práv zaručených v čl. 5 ods. 3 a 4 a v čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 9/2006 a jeho rozhodnutím sp. zn. 6 Tos 9/2006 zo 16. februára 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2006 doručená sťažnosť R. H., bytom H., t. č. vo väzbe L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie práv zaručených v čl. 5 ods. 3 a 4 a v čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 9/2006 a jeho rozhodnutím sp. zn. 6 Tos 9/2006 zo 16. februára 2006.

Sťažovateľ zaslal predmetnú sťažnosť ku konaniu vedenému na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 464/06, pri ktorom boli jeho predošlé podania doručené ústavnému súdu 20. marca 2006 a 31. marca 2006 odložené podľa § 23a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu, že nešlo o návrhy na začatie konania. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd posudzoval podanie doručené ústavnému súdu 9. mája 2006 ako samostatnú sťažnosť, pritom pri rozhodovaní o nej vychádzal z príloh doručených ústavnému súdu spolu s predošlými podaniami.

Sťažovateľ sťažnosť pôvodne adresoval Európskemu súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, čo odôvodnil takto: *„V zmysle čl. 127/1 Ú – SR podávam sťažnosť voči KS – Trnava a ktorú prikladám prepísanú na PC podľa RP – ES, keďže RP – ÚS – SR mi nie je známi, pričom v zmysle pravidla prednosti najpriaznivejšej právnej normy namietam porušenia Dohovoru v Protokole č. 11.“*

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu v Trnave (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 58/05 zo 4. marca 2005 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 20/05 z 29. marca 2005 vzatý do väzby z dôvodov uvedených v ustanovení § 67 ods. 1 písm. c) vtedy účinného zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) s účinnosťou od 2. marca 2005, pričom väzba aj v súčasnosti trvá. Obžaloba na sťažovateľa bola podaná na okresnom súde 22. decembra 2005, a to pre trestný čin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 k § 222 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Sťažovateľ 22. decembra 2005 požiadal o prepustenie z väzby a zároveň k žiadosti priložil písomnosť označenú ako doplnenie žiadosti o prijatie záruky napísanú J. V., ktorú okresný súd považoval za ponúknutie prevzatia záruky za obvineného. Uznesením okresného súdu č. k. 30 T 21/05-467 z 24. januára 2006 bola jeho žiadosť zamietnutá, pretože naďalej existujú dôvody väzby, ktoré boli dané aj pri jeho vzatí do väzby. Okresný súd taktiež nepovažoval za

možné prijať záruku za sťažovateľa ponúknutú J. V., keďže nebolo preukázané, že by tento bol dôveryhodnou osobou schopnou priaznivo ovplyvňovať správanie sťažovateľa, ako aj preto, že takúto záruku nepovažoval za dostatočnú. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť. Krajský súd uznesením sp. zn. 6 Tos 9/2006 zo 16. februára 2006 jeho sťažnosť proti rozhodnutiu okresného súdu zamietol s odôvodnením, že dôvod väzby u sťažovateľa naďalej trvá, a rovnako sa stotožnil s rozhodnutím okresného súdu ohľadne vo veci, resp. neprijatia ponúknutej záruky J. V. za obvineného.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

«(...)Ako obvinený namietam porušenie týchto práv, ktoré zaručuje Dohovor v znení Protokolu č. 11

Článok 5 ods. 3 v kombinácii z ods. 4 – Dohovoru.

Čl. 6 ods. 2 v kombinácii z ods. 1 – Dohovoru. (...)

Konštrukcia dôvodov väzby v TP – SR vyžaduje už pri počiatocnom pozbavení slobody kumuláciu dôvodného podozrenia z niektorým z dôvodov väzby uvedených v § 67 TP – SR z. č. 141/1961 Z. z., v danom prípade, vzhľadom na okolnosti prípadu, išlo o jednu z alternatív uvedených v § 67 ods. 1c TP – SR, teda išlo o prípad keď hrozila obava z dokončenia tr. činu, ktorému bolo treba zabrániť pozbavením slobody vzhľadom na vyjadrenie poškodeného.

Táto obava však časom zanikla a to vzatím poškodeného do väzby a tým zanikli aj podmienky väzby. Žiadny právny systém štátu neumožňuje držať v detencii osobu len s odkazom na to, že je náchylná k páchaniu tr. činnosti, bez uvedenia relevantných dôvodov, ktoré by prevažovali verejným záujmom nad zásadou rešpektovania osobnej slobody nehľadiac na prezumpciu neviny. Porušenie týchto podmienok je porušením Dohovoru vzhľadom na odkaz na vnútroštátne právo v čl. 5 Dohovoru. Ak sa v priebehu väzobného stíhania zmení alebo oslabí základ detencie, obvinený musí byť prepustený, pretože väzbu nemožno chápať ako trestnú sankciu, ktorá nahrádza trest za tr. čin(y) pre ktoré je obvinený stíhaný. V uznesení KS – SR č. k. 6 Tos/9/2006 obsahovo absentujú relevantné a presvedčivé dôvody, ktoré by mohli odôvodniť ďalšie trvanie väzby tak, aby neprišlo ku konštatovaniu, že tým bol porušený čl. 5 ods. 3 Dohovoru.

(...) KS – SR mal pri svojom skúmaní o nutnej podmienke oprávnenosti väzby skúmať aj to či daná počiatočná obava trvá reálne tak, ako bola založená a s prihliadnutím na celkový vývoj počas šetrenia mohol zistiť aj vzhľadom na prezumpciu neviny, že dané základy pri počiatočnom akte pozbavenia slobody za účelom prevencie sú už značne otrasené. Súd má navyše úradnú povinnosť v určitých intervaloch konať periodickú úradnú kontrolu zákonnosti väzby, pri ktorej mohol a mal zistiť, že obava vzťahujúca sa k poškodenému zanikla, v tom mu nič nebránilo, po tomto zistení ma mal prepustiť na slobodu. Mal rozhodovať ako súd, nezávisle od OS – SR č. k. 30 T 21/05, od strán a nestranne. KS – SR uvedeným rozhodnutím vykonal aj zásah do záruky os. slobody obvineného v zmysle čl. 5 Dohovoru a to tým, že ma ja naďalej ponechal vo väzbe, ktorá už nie je relevantne odôvodnená. (...)

KS – SR č. k. 6 Tos/9/2006 vo svojom odôvodnení uvádza: „Obžalovaný je stíhaný pre závažnú tr. činnosť a aj podľa názoru odvolacieho súdu dôvody väzby v zmysle § 67 ods. 1c u obžalovaného trvajú naďalej, nakoľko tento už bol v minulosti súdne trestaný pre obdobnú tr. činnosť, teda má sklony k páchaniu tr. činnosti (...)“

KS – SR svojím odôvodnením porušil pravidlo o zaobchádzaní z obvineným, ktoré musia súdy rešpektovať. Toto pravidlo obsahuje zákaz pre súdy vyjadrovať pred jeho právoplatným odsúdením akékoľvek presvedčenie akoukoľvek formou, že obv. je vinný. (...)

KS – SR č. k. Tos/9/2006 sa nezaoberal písomnými dôvodmi v sťažnosti, ktorú som podal voči uzneseniu OS – SR č. k. 30 T 21/05, ale zbavil sa svojej právomoci tým, že vo svojom odôvodnení len citoval rozsiahle pasáže súdu prvého stupňa. Súd sa nemôže zbaviť svojich povinností a právomoci rozhodovať len preto, že považuje za správne predošlé rozhodnutie súdu nižšieho stupňa a nemôže byť, ani viazaný rozhodnutiami predošlých senátov súdu toho istého stupňa. Zásady a požiadavky čl. 6 ods 1 Dohovoru sú garanciou nie ilúziou a teóriou. (...)»

Podľa názoru sťažovateľa v skutočnosti neexistovali dôvody na jeho ponechanie vo väzbe, pretože pominuli dôvody preventívnej väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie základných práv zaručených v čl. 5 ods. 3 a 4 a v čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru rozhodnutím krajského súdu a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie bez toho, aby uviedol jeho výšku a toto zdôvodnil.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku (v súlade s konaním ustanoveným zákonom v prípade zákonného zatknutia alebo iného pozbavenia slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní), musí byť ihneď predvedený pred sudcu

alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadil jeho prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. (...).

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02).

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach sťažovateľov predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavnoprocenčné princípy takého pozbavenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, II. ÚS 183/02).

1. Sťažovateľ namietal porušenie práva na slobodu zaručeného v čl. 5 ods. 3 a ods. 4 dohovoru tým, že krajský súd pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietnutá, neprihliadol na zánik dôvodu, pre ktorý bol vzatý do väzby. Podľa tvrdenia sťažovateľa väzobným dôvodom bola obava, že čin, o ktorý sa pokúsil na osobe poškodeného, aj dokoná, čomu bolo potrebné zabrániť pozbavením osobnej slobody sťažovateľa. Avšak po tom, ako bol poškodený v inej trestnej veci vzatý do väzby, podľa názoru sťažovateľa zanikol dôvod podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku voči jeho osobe, preto mal byť krajským súdom prepustený na slobodu. Krajský súd však túto skutočnosť neskúmal. Podľa slov sťažovateľa v uznesení krajského súdu absentujú relevantné a presvedčivé dôvody, ktoré by mohli odôvodniť ďalšie trvanie väzby.

Sťažovateľ rovnako namietal porušenie práva na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu tým, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal písomnými dôvodmi v sťažnosti, ktorú podal proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 30 T 21/05, ale vo svojom odôvodnení len citoval rozsiahle pasáže súdu prvého stupňa.

Je potrebné uviesť, že ústavný súd je oprávnený a povinný preskúmať, či všeobecný súd rešpektoval možnosť uplatniť právo na prepustenie z väzby, či o každej žiadosti o prepustenie rozhodol a či jeho rozhodnutie vychádzalo zo skutkových dôvodov, ktoré viedli k uvaleniu a trvaniu väzby. Ak všeobecný súd tieto princípy dodržal a dodržiava v priebehu trestného stíhania obvineného, nie je podľa názoru ústavného súdu možné vstupovať do jeho právomoci preskúmaním jeho myšlienkových úvah a hodnotení o existencii alebo neexistencii skutkových okolností odôvodňujúcich obmedzenie osobnej slobody uvalením a ďalším trvaním väzby. Takisto platí, že ak všeobecný súd dôjde k záveru, že prepustením obvineného na slobodu by mohlo byť zmarené alebo sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, taký záver nie je preskúmateľný ústavným súdom. Také oprávnenie prislúcha len funkčne príslušnému nadriadenému súdu, ku ktorému má obvinený neobmedzený prístup prostredníctvom možnosti podať sťažnosť proti každému

rozhodnutiu o väzbe, ktoré bolo vydané na základe jeho žiadosti o prepustenie z väzby (II. ÚS 76/02).

Ústavný súd zdôrazňuje, že uznesenia okresného súdu a krajského súdu treba považovať za jeden celok a tak ich skúmať.

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 30 T 21/05 z 24. januára 2006 vyplýva, že okresný súd žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol s tým, že dôvody väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naďalej trvajú, čo odôvodnil v podstate nasledovne:

«Obvinený R. H. bol vzatý do väzby z dôvodov § 67 ods. 1 písm. c) Tr. por. na základe tej skutočnosti, že v minulosti bol súdne trestaný pre násilnú trestnú činnosť, skutku, pre ktorý je trestne stíhaný, sa mal dopustiť v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a taktiež kvôli obave, že by obvinený opakovane napadol svedka – poškodeného J., keď obvinený svedka – poškodeného verbálne aj fyzicky napadol a pri úteku z miesta činu na poškodeného kričal, „že to bola len výstraha, že sa ešte uvidíme“.

Podľa názoru súdu v prípade obvineného R. H. naďalej existujú dôvody väzby, ktoré boli dané aj pri jeho vzatí do väzby, keďže podľa názoru súdu naďalej hrozí obava, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti. Prepustením z väzby na slobodu by mohlo byť zmarené dosiahnutie účelu trestného konania. Dôvody, pre ktoré je potrebné, aby obvinený zostal vo väzbe, sú dané jednak okolnosťami skutkov, z ktorých je obvinený a jednak minulosťou obvineného, ktorý bol opakovane súdne trestaný.»

Okresný súd ponuku prevzatia záruky za obvineného neprijal s odôvodnením: „(...) vzhľadom na to, že podľa názoru súdu nie je preukázané, že by J. V. bol dôveryhodnou osobou schopnou priaznivo ovplyvňovať správanie obvineného a taktiež preto, že takúto záruku nepovažuje za dostatočnú.“

V sťažnosti z 2. februára 2006 proti predmetnému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ uvádza:

„Napadnuté uznesenie považujem za nesprávne a nezákonné. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v prípade obv. R. H. naďalej existujú dôvody väzby, ktoré boli dané aj pri jeho vzatí do väzby, a hrozí obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti. Tieto dôvody sú dané okolnosťami skutkov, ktoré tvoria predmet obvinenia, ako aj minulosťou obvineného.

Podanou sťažnosťou sa domáham prepustenia obv. H. z väzby na slobodu, pretože som toho názoru, že dôvody väzby pominuli. Vo veci bolo 13. 12. 2005 ukončené prípravné konanie, boli vypočutí svedkovia, obvinený, boli vykonané konfrontácie. Vo väzbe je takmer jeden rok.

Dôvody väzby v zmysle § 67 ods. 1 písm. c Tr. por. musia byť vždy odôvodnené konkrétnymi skutočnosťami, a to nie len na začiatku konania, ale počas celého trvania väzby. Ak tieto konkrétne skutočnosti zaniknú a nie sú nahradené inými relevantnými konkrétnymi skutočnosťami, zanikne aj dôvod na ďalšiu väzbu.

V danom prípade podľa môjho názoru dôvody väzby pominuli, neboli nahradené novými dôvodmi, preto ďalšie ponechanie obv. H. vo väzbe považujem za nezákonné.

Z uvedených dôvodov žiadam, aby bolo napadnuté uznesenie Okresného súdu zrušené a obv. R. H. prepustený z väzby na slobodu.“

Krajský súd uznesením sp. zn. 6 Tos 9/2006 zo 16. februára 2006 sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 30 T 21/05 z 24. januára 2006 zamietol. Podľa názoru krajského súdu rozhodnutie okresného súdu vo všetkých výrokoch zodpovedá stavu veci a zákonu. Dôvod takzvanej preventívnej väzby v zmysle § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naďalej pretrváva, pretože sťažovateľ už bol v minulosti súdne trestaný pre obdobnú trestnú činnosť, teda má sklony k páchaniu trestnej činnosti. Druhostupňový súd sa stotožnil aj s rozhodnutím okresného súdu o ponúknutej písomnej záruke za obvineného.

Ako z odôvodnení uznesení všeobecných súdov vyplýva, obava z napadnutia svedka poškodeného je len jednou z viacerých skutkových okolností zakladajúcich dôvod väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pri odpadnutí ktorej existujú aj ďalšie dôvodnosť väzby opodstatňujúce skutočnosti. Navyše podľa názoru ústavného súdu, to že

poškodený bol vzatý do väzby v inej trestnej veci neznamená, že v nej zotrvá po celú dobu trvania dôvodnej obavy z pokračovania v trestnej činnosti, prípadne dokonania trestného činu sťažovateľom.

Všeobecné sudy doposiaľ uzavreli (a v odôvodneniach svojich rozhodnutí aj výslovne uviedli), že je tu dôvodné podozrenie zo spáchania závažnej trestnej činnosti, z ktorej bol sťažovateľ obvinený, a súčasne zotrvali na úsudku o obave z pokračovania v trestnej činnosti, ktorý dôsledne uviedli ako dôvod trvania ďalšej väzby opierajúci sa o skutkové okolnosti trestnej veci sťažovateľa, predovšetkým o to, že v minulosti bol súdne trestaný pre násilnú trestnú činnosť, skutku, pre ktorý je trestne stíhaný, sa mal dopustiť v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a taktiež kvôli obave, že by obvinený opakovane napadol svedka poškodeného.

Tieto závery všeobecných súdov ústavný súd akceptuje ako ústavne konformný postup pri obmedzovaní osobnej slobody sťažovateľa väzbou, ktorý sa realizuje v limitoch čl. 5 ods. 3 dohovoru.

Z rozhodnutia krajského súdu ako druhostupňového vyplýva, že do odôvodnenia svojho uznesenia uviedol postup, akým dospel k záverom o potvrdení uznesenia okresného súdu, a nemožno ho považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

Vo vzťahu k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 5 ods. 3 a v čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru treba uviesť, že podľa názoru ústavného súdu skutkový stav, ktorý sťažovateľ uvádza, nie je v priamej súvislosti s týmto článkom dohovoru.

V súvislosti s väzbou patrí skúmanie dĺžky trvania väzby pod ustanovenie čl. 5 ods. 3 dohovoru, keďže podľa tohto ustanovenia každý, kto je zatknutý, má právo byť nielen súdený v primeranej lehote, ale aj byť prepustený v primeranej lehote počas konania (napr. ak pominuli dôvody väzby). Naproti tomu z ustanovenia čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti so skúmaním dĺžky trvania väzby možno vyvodiť právo na kontrolu dôvodnosti ďalšieho trvania väzby v určitých krátkych lehotách. Ide teda o právo periodicky požadovať takúto kontrolu. O porušení čl. 5 ods. 4 dohovoru možno preto v súvislosti s väzbou spravidla hovoriť vtedy, keď vnútroštátne právo periodickú kontrolu neumožňuje alebo ju umožňuje v neprimerane dlhých lehotách, prípadne keď v konkrétnej veci rozhodujú súdy tak, že je tento princíp porušený (I. ÚS 136/03).

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľ v sťažnosti pred ústavným súdom namietal porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 2 dohovoru zakotvujúceho prezumpciu neviny, ktorého sa mal dopustiť krajský súd tým, že vo svojom rozhodnutí uviedol: „*Obžalovaný (...) je stíhaný pre závažnú trestnú činnosť a (...) bol (...) vzatý do väzby z dôvodov § 67 ods. 1 písm. c) Tr. por. Aj podľa názoru odvolacieho súdu dôvody väzby v zmysle tohto ustanovenia u obžalovaného trvajú naďalej, nakoľko tento už bol v minulosti súdne trestaný pre obdobnú trestnú činnosť, teda má sklony k páchaniu trestnej činnosti (...)*“. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd porušil pravidlo zákazu vyjadrovať pred právoplatným odsúdením, že obvinený je vinný.

Vo vzťahu k uvedenému tvrdeniu ústavný súd pripomína, že porušenie práva priznaného týmto článkom dohovoru nemôže samo osebe nastať rozhodnutím všeobecného súdu, ak tento súd uplatnil svoju právomoc v súlade s ústavou a „zákonom ustanoveným

postupom“ (napr. I. ÚS 44/03). Keďže v danom prípade tomu tak bolo, krajský súd uznesením sp. zn. 6 Tos 9/2006 zo 16. februára 2006, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu, neporušil jeho označené právo, a preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2006